

[19-03-2012]

Lisetje

Ik ben een Jack Russell. Mijn lijf is wit, mijn kop warm kastanjebruin. Van mijn moeder erfde ik één wit oor. Mijn vader gaf mij twee zwarte achterpoten. Onze staart is koddig kort. Dat is een familietrekje. Vooral het puntje dat pluizig uitwaaiert.

Max, mijn vriend van twee straten verder, noemt mij ijdel.

‘Je bent net als ik’, zegt hij vaak. ‘Een gewone stratier.’

Hij is jaloers, dat is alles.

U gelooft me? Onterecht. Ik bén trots. Ik voel me altijd een beetje beter dan de rest. Is het fout ambitie te hebben in het leven?

Jack Russells zijn een sterk ras. In Engeland worden we gekweekt om vossen en dassen uit hun hol te jagen tijdens de jacht. We zijn vierkantig van bouw. Even lang als hoog. Ikzelf voldoe niet helemaal aan dit schoonheidsideaal.

Goed, goed. U hebt recht op de waarheid. Ik zie er alleen maar uit als een Jack Russell. Mijn stamboom is beslist onzuiver. Ik weet niet eens wie mijn vader is. Volgens mijn moeder was hij pikzwart. Dat is het enige wat ze over hem kwijt wilde. Hij heeft haar snel verlaten.

Ergens in Europa heb ik een broer. Hij werd meegenomen door de clown van een rondtrekkend circus. Hij was een puppy van amper twee maanden.

Mijn moeder kwam dit verlies nooit echt te boven. Misschien kwam het daardoor dat ze onoplettend de straat overstak. Ze werd gegrepen door de vlaswagen van klakke Cruysse. De zot! Hij stond er nog bij te grijnzen ook. Zijn pet hoog op zijn achterhoofd geschoven, een gedoofde sigaret in zijn mondhoek.

Mama lag stuiptrekkend in de goot. De vlasboer keek ernaar en deed absoluut niets. Na tien minuten trok een laatste schok door haar lijf. Ze stierf. Hulpeloos, jankend zat ik erbij.

In de weken die volgden was ik op de dool. Ik grabbelde in vuilnisbakken, wanhopig op zoek naar wat voedsel. In de plassen langs de weg dronk ik vuil water. Mijn jonge pels werd dof en plakkerig.

In de schuur naast de schrijnwerkerij, ging ik mij regelmatig verwarmen bij de kachelbuis. Ik werd ontdekt door Michel.

Hij nam me mee naar huis, naar Martha. Ik kreeg de beste zorgen, een bord lekkers en een zacht kussen. Ze besloten mij te adopteerden. Zo woon ik nu dus in Heule-Watermolen.

‘Je hebt een West-Vlaamse tongval’, zegt Max. Hij bedoelt dit als een compliment. Zijn roots liggen in Zeeuws-Vlaanderen. Daar spreken ze met hese keelklanken. Max vindt dat ik mooier blaf. Daar houdt hij van, de schat. Als ik zoete woordjes kef, likt hij mijn kop.

‘Je smaakt als melkchocolade’, gromt hij dan genietend.

Martha en Michel kregen geen kinderen. Ze noemden mij Lisetje. Ik, het gevlekte bastaard teefje werd een surrogaat voor hun kinderwens. Gaandeweg werden we de beste vrienden. Ik ken hun gevoeligheden en zij respecteren mijn dagelijks uurtje vrijheid met Max.

Waar ik het meeste van geniet, zijn de wandelingen in het Kortrijkse stadspark. Vooral als de lente in de lucht hangt. Het is zalig als je na een lange koude winter, je poot kunt heffen boven de frisgroene graszoden.

Ik houd van nieuw leven. Dat heb ik gemeen met Martha. De geboorte van een spruit bij haar broers en zussen is telkens een hoogdag. Ze slijt lange dagen naast de wieg van de kleine. Ik lig dan ronkend aan haar voeten. Kordaat en goedlachs dwingt Martha de kersverse moeder tot rust en ze neemt een deel van het huishouden voor haar rekening. Ik ben dol op de aandacht bij het kraambezoek en de snoepjes die ze mij toewerpen. Kunstjes doe ik niet. Dat ligt gevoelig, gezien de verdwijning van mijn broer.

Het is midzomer. Parmantig trippel ik naast Martha door het park. Zo fier als een gieter duwt ze de kinderkoets met baby Jenny. Vrolijk groet ze elke voorbijganger. Voor vriendinnen schuift ze voorzichtig het lakentje opzij. Ze glimlachen bewonderend en prijzen Martha met haar schattige nichtje.

Samen stappen we verder, het hoofd trots opgericht. Onze neus in de wind. We draaien met ons kontje van plezier. Toegegeven, ik heb een echt hondenleven.

Mieke Vandromme